

Irina Juřinová (narozena roku 1930 v Petrohradě-tehdejším Leningradě)

Je jediným dítětem rodičů Klučirových.

Když jí bylo jedenáct let, zahájila německá vojska blokádu, snad nejhrůznější v dějinách lidstva, blokádu Leningradu.

Matka byla nucena narukovat do armády, jelikož vojenských lékařů bylo potřeba. A ona byla lékařkou a zároveň bakterioložkou.

Otec dostal těžkou práci v továrně na výrobu tanků. Po třech měsících od počátku blokády na následky celkového vyčerpání zemřel. Do té doby se o svoji dceru vzorně staral. Psal se prosinec roku 1941.

Malou Irinu si k sobě vzala na starost babička. Jak paní Juřinová vzpomíná, žena činorodá, schopná. Dělal vše proto, aby v době, kdy lidé umírali hladem, vyčerpáním, zimou (údajně až milion! mrtvých), kdy se v jinak (v době předválečné) kulturním a civilizovaném prostředí rozmáhal kanibalismus, obě přežily. Společně to zvládly, přitom to bylo pro Leningrad nejkrutější období, rok 1942.

Z fronty se naštěstí vrátila Irinina maminka a díky jejím kontaktům se všechny tři generace žen dostaly z okupované zóny na malou ves, kde přečkaly až do osvobození Leningradu. Poté se tam Irina s babičkou vrátila.

Po válce Irina vystudovala pedagogiku a po smrti diktátora Stalina se provdala za českého studenta Karla Juřinu (za Stalinova života totiž nebyl umožňován sňatek s cizincem). Oba našli svůj domov v tehdejším Československu.

V současné době paní Irina Juřinová ochotně a laskavě vypráví svůj životní příběh, dělí se o své zážitky, besedy jsou pro studenty velmi emotivní. Obdivuhodná je, vzhledem k věku, její vitalita. Ale, jak z kontextu jejího příběhu vyplývá, stín války má stále v sobě.